

stiller det sig saaledes, at med en saadan Pris kan man i Almindelighed ikke blive ved at dyrke Roer. Der kan være enkelte Undtagelser; der kan saaledes være Folk, som bo tæt op til en Fabrik eller en Saftstation, og som derfor ikke have nogen Udgift ved Transporten af deres Roer fra det Sted, hvor de ere voksede, og hen til Fabrikken. Jeg har selv været Sukkerroedyrker i mange Aar; men for mig stillede det sig saaledes, at jeg har maattet betale 14 Ore pr. Ctnr. Roer for at faa dem transporterede til Fabrikken, og det har været i uadfæst Tilstand; for renvaskede Roer, som Betalingen beregnes efter, har jeg maattet betale henimod 18 Ore pr. Ctnr. Dette giver ved et almindeligt Udbytte, som regnes til 300 Ctnr. pr. Td. Land, mellem 50 og 60 Kr. pr. Td. Land i Transportomkostninger. Naar altsaa Roedyrkeren er saa heldig stillet, at Transportudgifterne kunne undgaas, kan han naturligvis i alt Fald foreløbig blive ved at dyrke Roer, selv til de nuværende Priser; men i Almindelighed lader det sig ikke gøre. Der kan ogsaa tænkes andre Forhold. En Mand, f. Eks. en Gaardmand, kan have en stor Flok halvvoxsne Børn, som kunne gøre Arbejdet i Roemarkerne og paa denne Maade tjene, hvad han ellers skulde give ud til fremmede; han kan selv transportere sine Roer, og han tjener altsaa der baade som Arbejder og som Bognmand paa sine Roer, og paa denne Maade kan han ogsaa holde ud at blive ved at dyrke Roer selv til lavere Priser. Og saa er der endnu et. Der er enkelte, som have den allerbedste Jord, hvor Udbyttet kan drives op til 450 Ctnr.; de have altsaa en betydelig Merindtægt end den gennemsnitlige, og de kunne derfor ogsaa, i alt Fald foreløbig, med Fordel blive ved at dyrke Roer, skont den jo ikke er saa stor. Men dette er kun Undtagelser; gennemsnitlig regner man 300 Ctnr. Roer pr. Td. Land, og gennemsnitlig kunne Roedyrkerne heller ikke levere mere end 300 til 350 Ctnr.; Flertallet maa altsaa nøjes med langt mindre Udbytte og kan altsaa med de nuværende Roepriiser ikke blive ved at dyrke Roer. Det har ogsaa vist sig, at man rundt omkring i Landet opfylder Kontrakterne, hvor man ikke er saa heldig stillet som f. Eks. paa Møen. Den Begunstigelse, som Roedyrkerne have, er, som man ved, $\frac{3}{4}$ Ore pr. Pd. Sukker, de bestattes med $2\frac{1}{4}$ Ore, mens Indførselstolden er 3 Ore; der er altsaa en Forskel af disse $\frac{3}{4}$ Ore. Men de $2\frac{1}{4}$ Ore, som Sukkerfabrikkerne maa betale i Afgift pr. Pd. Sukker — og det gaar dog til syvende og sidst ud over Roedyrkerne — beløber sig ved en Gennemsnitshøst til $67\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td.

Land i Ekstrandgift. Man regner nemlig 300 Centner Roer til en Gennemsnitssavl, og 10 pCt. som den gennemsnitlige Sukkerindholdsprocent af danske Roer; derefter bliver altsaa, som jeg før sagde, Skatten $67\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Land, og det er jo dog ikke Smaapenge. Man kan regne efter, og vil da finde, at denne Beregning er rigtig. Nu ved jeg meget godt, at den Afgift, som forlanges af Roesukkeret, ikke kan helt eftergives, dertil er Statskassens Indtægt deraf for stor — den beløber sig nemlig i det hele til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — men det forlange Sukkerroedyrkerne heller ikke; de ønske kun at blive saaledes stillede, at de under disse vanskelige Forhold kunne fortsætte Dyrkningen af Sukkerroer, idet de haabe, at Tiderne ville forandre sig og blive gunstigere for denne Industri. Det vilde ikke være heldigt, om denne Industri blev nedlagt, ti har man først hørt op med at dyrke Sukkerroer, vil det ikke være saa let at faa Driften i Gang igen. Hvis det skulde stille sig saaledes, at denne Sukkerindustri ikke kan fortsættes, gaar jo for det første den store Aktiekapital, som er sat i Fabrikker, Saftledninger og hvad dermed staar i Forbindelse, tabt helt eller for Størstedelen, ti den Værdi, som Bygningerne og det Materiale, som man benytter ved Sukkerindustrien, har, kan jo ikke være ret stor, naar det ikke kan benyttes i sit Døemed. Dernæst miste vore Arbejdere de $1\frac{1}{2}$ Million Kr., som de nu tjene ved Sukkerkulturen. Der er endnu andre Fordele forbundet med Sukkerroedyrkingen; Jærnbannerne have f. Eks. en stor Fordel i de Vandsdele, hvor Sukkerindustrien drives. Transporten af de mange Sukkerroer, Sukkerransporten og Kultransporten, alt dette bringer Jærnbannerne ganske betydelige Fordele. Det forekommer mig derfor, at det vilde være underligt, om man ikke vilde komme denne Industri til Hjælp for at ride den Storm af, som for Øjeblikket har rejst sig mod Sukkerindustrien her i Landet. Nu siger man jo nok: I have jo allerede en Begunstigelse af $\frac{3}{4}$ Ore pr. Pd. Sukker, det bliver paa hvert Centner 75 Ore. Men det er slet ingen Fordel for Øjeblikket, denne Fordel reduceres ganske betydeligt ved den Udførselspræmie, som andre Lande have. Tyskland f. Eks. har for Øjeblikket en Udførselspræmie af 1 Kr. 13 Ø. pr. Centner Sukker. Naar man nu trækker 1 Kr. 13 Ore fra 75 Ore, som er den Begunstigelse, Roedyrkerne her have, bliver det \div 38 Ore. De danske Sukkerproducenter ere altsaa under de nuværende daarlige Forhold nødt til paa Verdensmarkedet at sælge et Centner Sukker 38 Ore under den almindelige Pris, fordi Tyskerne have den store